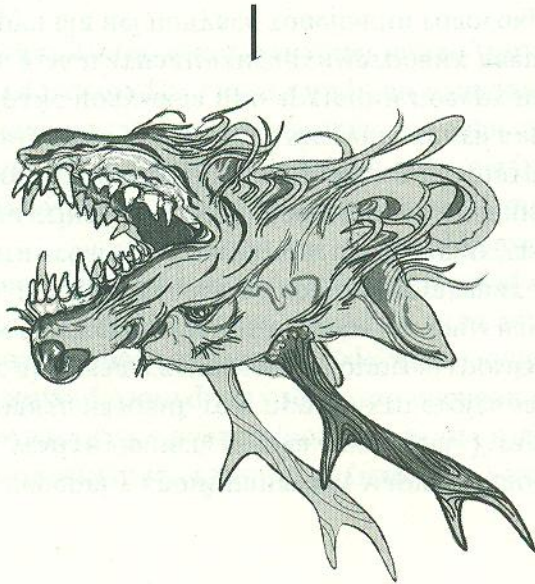

Бля дверей галереї стояла вовчиця.
 Це означало, що сьогодні був четвер, а це своєю чергою
 значило, що Брайс *справді* до чортиків втомилася, якщо для того,
 щоб зрозуміти, який сьогодні день, покладалася на те, коли при-
 ходила і йшла геть Даника.
 Важкі металеві двері антикварної галереї «Трифон» глухо за-
 гриміли від удару вовчого кулака — кулака, який, як знала Брайс,
 закінчувався пофарбованими у фіолетовий металік нігтями,
 що вкрай потребували манікюру. За мить гаркнув жіночий голос,
 трохи приглушений сталлю дверей:
 — Хай йому Хел, бі, відчуняй! Тут нелюдська стека!
 Брайс, яка сиділа за столом у скромній виставковій залі га-
 лереї, усміхнулася і наблизилася зображення з відскокамери біля
 залогостріне вуха, вона спитала у перетоворний пристрій:
 — Чого ти вся у прязюці? Таке враження, що ти копіралася
 на смітнику.
 — Що в біса означає «копіралася»? — Даника перестрибувала
 з ноги на ногу, на її чолі блищав піт. Вона витерла його брудною
 рукою, розмазуючи чорні плями.
 — Ти би знала, якби хоч раз узяла в руки книжку, Данико.

Тішачись перерві у своїй ранковій марудній дослідницькій роботі, Брайс, усміхнувшись, встала з-за стола. У галереї не було вікон, що виходять назовні, тож про те, хто стоїть за її товстими стінами, Брайс дізнавалася лише за допомогою громіздкого обладнання для спостереження. Навіть зі своїм гострим напівфейським слухом, з того, що відбувалося по той бік металевих дверей, вона могла розпізнати небагато, за винятком поодиноких ударів кулаком. За непоказними стінами галереї, зробленими з піщаника, ховалися новітні технології і висококласні заклинання, які підтримували будівлю в робочому стані та зберігали численні книги в архівах унизу.

І щойно Брайс подумала про архівний поверх під її високими підборами, з-за п'ятнадцятисантиметрових дверей, що вели до нього, ліворуч від неї почувся тоненький голосок:

— Це Даніка?

— Так, Лехабо.

Брайс узялася за дверну ручку. Її долоня загуділа від чар, які ніби ціvkкою диму поповзли її веснянкуватою золотавою шкірою. Зціпивши зуби, Брайс стерпіла це відчуття, до якого досі не звикла навіть після року роботи в галереї.

З-за іншого боку оманливо простеньких металевих дверей до архіву, Лехаба попередила:

— Джесібі не подобається, коли вона приходить.

— *Тобі* не подобається, коли вона приходить, — виправила Брайс і, примруживши бурштинові очі, зиркнула на двері до архіву, за якими, як вона знала, у повітрі витала маленька вогняна спрайта, підслуховуючи, як завжди, коли хтось наближався до входу у галерею. — Повертайся до роботи.

Лехаба не відповіла, ймовірно вже повертаючись униз, де вона охороняла книжки. Закотивши очі, Брайс ривком відчинила вхідні двері, і їй в обличчя вдарила така суха спека, що, здавалося ледь її не збавила життя. А літо ж тільки почалося.

Даніка не лише виглядала так, наче копирсалася на смітнику. Вона і пахла відповідно.

Жмути її сріблясто-світлого волосся — зазвичай прямого і шовковистого — вибивалися з тугої довгої коси, а аметистові, сапфірові й рожеві пасма були забризкані якоюсь темною маслянистою речовиною, що смерділа металом і аміаком.

— Нарешті, — буркнула Даніка і чванькувато увійшла до галереї. Меч за її спиною погойдувався з кожним кроком. Її коса заплуталася навколо потертого шкіряного руків'я, і коли Даніка зупинилася біля стола, Брайс дозволила собі звільнити її волосся.

Вона ледве встигла розплутати косу, як тонкі пальці Даніки розстебнули ремінці, що тримали меч у піхвах поверх її потертої мотоциклетної куртки.

— Мені потрібно залишити його тут на кілька годин, — сказала вона, скинувши меч зі спини і рушивши до комірчини, схованої за дерев'яною панеллю на іншому боці виставкової зали.

Брайс сперлася на край стола і схрестила руки на грудях, відчуваючи під пальцями еластичну чорну тканину своєї обтислої сукні.

— Твоя спортивна сумка вже все там засмерділа. Скоро має повернутися Джесіба — вона знову викине твої манатки у смітєбак, якщо їх побачить.

Це було найменше пекло, яке могла влаштувати Джесіба Рога, якщо її спровокувати.

Чотирьохсотрічна чаклунка, народжена відьмою, Джесіба дезертирувала зі свого клану і приєдналася до Дому Полум'я і Тіні й тепер корилася лише самому Підземному Королю. Дім Полум'я і Тіні чудово їй підходив: вона володіла таким арсеналом заклинань, що була здатна скласти конкуренцію будь-якому чаклуну чи некроманту найпохмурішого з Домів. Було відомо, що вона, якщо її сильно розсердити, обертала людей на тварин. Брайс ніколи не наслідувалася спитати, чи завжди дрібні тваринки у дюжині її акваріумів і тераріумів були тваринами.

І Брайс намагалася ніколи не сердити її. Не те щоби, просто про всяк випадок. Навіть найменш могутній із ванірів — групи, до якої входили усі істоти Мідгарда, окрім людей і звичайних тварин, — міг бути смертельно небезпечним.

— Пізніше заберу, — пообіцяла Даніка, натискаючи на приховану панель і відчиняючи її. Брайс уже тричі попереджала її, що комірчина виставкової зали не була її особистою шафкою. Утім, Даніка завжди відказувала, що галерея, розташована у самому серці Старої Площі, була ближче до центру міста, ніж Вовче Лігво у Місячному Лісі. І з цим не посперечаєшся.

Комірчина відчинилася, і Даніка помахала рукою перед обличчям.

— Моя спортивна сумка все засмерділа? — Вона вдарила носком чорного чобота іншу об'яклу спортивну сумку, затиснуту між шваброю і відром, у якій лежали танцювальні речі Брайс. — Коли, чорт забирай, ти востаннє їх прала?

Брайс зморщила носа від смороду старих туфель і просяклого потом одягу, який вирвався з сумки. Правильно — вона забула віднести додому трико і колготи після заняття, на яке вона ходила в обідню перерву два дні тому. Здебільшого завдяки Даніці, що надіслала їй відео, на якому на їхньому кухонному столі лежала купка кореня радості, а з пошарпаного бумбокса біля вікна гримотіла музика, і разом з тим — наказ поспішити додому. І Брайс послушалася. Вони викурили стільки, що цілком імовірно, що вчора вранці, коли Брайс завалилася на роботу, вона все ще була під кайфом.

Насправді це було єдиним поясненням того, чому вчора вона впродовж цілих десяти хвилин княпала імейл усього з двох речень. Літера за літерою.

— Не починай, — сказала Брайс. — Бо зараз і тобі хвоста накручу.

Даніка посунула мотлох у комірчині, звільняючи місце для власного.

— Я ж уже вибачалася за те, що доїла твою локшину. Ввечері куплю тобі ще.

— Я не про це, довбехо, хоча знову ж: пішла ти. Це був мій сьогоднішній обід.

Даніка хихотнула.

— Татуювання болить мов Хел, — поскаржилася Брайс. — Я навіть на спинку крісла не можу спертися.

— Майстер попереджав, що біль триватиме кілька діб, — співучо протягнула Даніка.

— Я була така п'яна, що у відмові від претензій своє ім'я неправильно написала. Навряд чи у такому стані я могла зрозуміти, що означає «біль триватиме кілька діб».

Татуювання Даніки (таке ж, як і у Брайс, — текст, який спускався по спині) вже зажило. Одна з переваг чистокровних ванірів: швидке відновлення, порівняно з людьми — чи з напівкрівками, як-от Брайс.